

træffes af de danske domstole, jfr. herved patentlovens § 52, gør det klart, at FPK indebærer en sådan (yderligere) overladelse af beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder, at § 20 også skal iagttages ved en ratifikation af FPK, uanset om der måtte foreligge en forudgående ratifikation af EPK.

Det stillede spørgsmål må således besvares bekræftende.

Ad spørgsmål 2: Rom-traktatens artikel 235 er sålydende: »Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer, og denne Traktat ikke indholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Forsamlingen med enstemmighed passende forskrifter herom.«

Allerede bestemmelsens ordlyd gør det klart, at det er forbundet med betydelige vanskeligheder at fastlægge reglens anvendelsesområde. Disse vanskeligheder forstærkes af, at de enkelte medlemslande har tilkendegivet forskellige opfattelser af rækkevidden, og at der heller ikke inden for de enkelte medlemslande kan konstateres nogen éntydig opfattelse. Fortolkningen af bestemmelsen er således af politisk beskaffenhed og afhænger selv sagt af, om fortolkeren er positivt indstillet over for de europæiske integrationsbestræbelser. I princippet er der imidlertid tale om en retsregel, der kan gøres til genstand for bindende fortolkning af EF-domstolen, og domstolen har da også i nogle tilfælde måttet tage stilling til bestemmelsens rækkevidde. Den foreliggende praksis afgiver dog ikke tilstrækkelige holdpunkter for nogen klar afgrænsning.

For så vidt angår de patentretlige spørgsmål foreligger der ikke nogen afgørelse fra EF-domstolen i relation til artikel 235. Om et patentretligt samarbejde kan etableres via artikel 235 må derfor afgøres ved en sammenligning med og vurdering af beslægtede EF-spørgsmål.

Det kan nu konstateres, at EF-myndighederne efter en række overvejelser er nået frem til at ville realisere patentsamarbejdet via en selvstændig traktat, Fællesskabets Patentkonvention af 1975 (FPK). Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at et patentretligt samarbejde ikke gyldigt kunne tilveje-

bringes via artikel 235. Det har allerede på et tidligt tidspunkt stået klart, at der på en eller anden måde nødvendigvis måtte oparbejdes et fælles patentretligt system, og et første udkast hertil forelå da også så tidligt som i 1962. Patenter kan være af ganske stor betydning for samhandelen, og et samarbejde herom følger vel af grundprincipperne i Rom-traktatens artikel 2 og 3, jfr. dog herved artikel 36. Virkeliggørelsen af fællesskabets mål, jfr. artikel 235, fører derfor frem mod et sådant samarbejde.

At opbygningen af et patentretligt samarbejde via artikel 235 må anses for muligt, følger af, at EF-myndighederne anser en sådan fremgangsmåde for lovlig for så vidt angår en nært beslægtet område, nemlig *varemærkeretten*. Patenter og varemærker er begge såkaldte »industrielle ejendomsrettigheder«, de er begge på globalt plan reguleret af Pariser-konventionen fra 1883, og de er begge af betydelig interesse for samhandelen landene imellem. For så vidt angår varemærkeretten har man valgt at søge EF-samarbejdet realiseret via artikel 100 (harmoniseringsdirektiv) og artikel 235 (rådsforordning). Medlemslandene har endnu ikke taget endelig stilling til disse foranstaltninger, der indebærer mange problemer af materiel art, men udarbejdelsen er langt fremme og viser i hvert fald, at man på nuværende tidspunkt anser vejen via artikel 235 som farbar, lovlig og gyldig.

Lægges denne retsopfattelse til grund, er det vanskeligt at forklare, hvorfor en tilsvarende procedure ikke skulle være mulig for så vidt angår patentretten, og det er da også min opfattelse, at et patentretligt samarbejde ville kunne etableres via artikel 235.

Det stillede spørgsmål drejer sig imidlertid ikke om, hvorvidt der kan etableres et patentretligt samarbejde via art. 235, men om, hvorvidt en gennemførelse af FPK kan ske ved forordning i henhold til artikel 235 efter en eventuel dansk ratifikation af EPK. Dette er et ganske andet spørgsmål, idet det vedrører en rent konkret og allerede foreliggende konvention af et ganske bestemt indhold. Herom kan anføres, at EF-myndighederne allerede har truffet deres valg, og at dette valg ikke kan gøres om, når henses til konventionens struktur som en overbygning på EPK og med egne administrative og judicielle organer. EPK har også relation til lande